

॥ अभिश्रवण-मन्त्राः ॥

॥ पुरुषसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - ३/अनुवाकः - १२-१३)

स॒हस्र॑शीर्षा॒ पुरु॑षः। स॒हस्रा॑क्षः स॒हस्र॑पात्। स भूमिं
 वि॒श्वतो॑ वृ॒त्वा। अत्य॑तिष्ठद्वशाङ्गुलम्॥ पुरु॑ष ए॒वेद॑ सर्वम्।
 यद्भू॑तं यच्च॒ भव्य॑म्। उ॒तामृ॑त॒त्वस्ये॑शानः। यदन्ने॑नाति॒रोह॑ति॥
 ए॒तावा॑नस्य महि॒मा। अतो॒ ज्याया॑श्च॒ पूरु॑षः। पादो॑ऽस्य
 वि॒श्वा भू॑तानि। त्रि॒पाद॑स्यामृतं दि॒वि॥ त्रि॒पादूर्ध्व उदै॑त्पुरु॑षः।
 पादो॑ऽस्ये॒हाऽऽभ॑वात्पुनः। ततो॒ विश्व॑ङ्म॒क्राम॑त्। सा॒शना॑न॒शने॑
 अ॒भि॥ तस्मा॑द्विराडजायत। वि॒राजो॑ अधि॒ पूरु॑षः। स
 जा॒तो अत्य॑रिच्यत। प॒श्चाद्भूमि॑मथो॒ पुरः॥ यत्पुरु॑षेण
 ह॒विषा॑। दे॒वा य॒ज्ञमत॑न्वत। व॒सन्तो अ॑स्याऽऽसी॒दाज्य॑म्।
 ग्री॒ष्म इ॒ध्मः शर॑द्ध॒विः॥ स॒प्तास्या॑ऽऽसन् परि॒धयः॑।
 त्रिः स॒प्त स॒मिधः॑ कृ॒ताः। दे॒वा यद्य॒ज्ञं त॑न्वा॒नाः।
 अब॑ध्नन् पुरु॑षं प॒शुम्॥ तं य॒ज्ञं ब॒र्हिषि॑ प्रौक्षन्। पुरु॑षं
 जा॒तम॑ग्रतः। तेन॑ दे॒वा अय॑जन्त। सा॒ध्या ऋ॑षयश्च॒ ये॥
 तस्मा॑द्य॒ज्ञात्सर्व॑हुतः। सम्भृ॑तं पृषदाज्यम्। प॒शूऽस्ता॑श्च॒क्रे

वाय॒व्यान्। आ॒र॒ण्यान्प्रा॒म्याश्च॒ ये॥ तस्मा॑द्य॒ज्ञात्सर्व॑हुतः।
 ऋचः॑ सा॒मानि॑ ज॒ज्ञिरे। छन्दा॑ंसि ज॒ज्ञिरे॒ तस्मा॑त्।
 यजु॑स्तस्मा॑दजायत॥ तस्मा॑दश्वा॑ अजायन्त। ये के
 चो॒भ्याद॑तः। गावो॑ ह ज॒ज्ञिरे॒ तस्मा॑त्। तस्मा॑ज्जा॒ता
 अ॒जाव॑यः॥ यत्पुरु॑षं व्य॒दधुः। क॒ति॒धा व्य॑कल्पयन्। मुखं
 किम॑स्य॒ कौ बा॒हू। कावू॑रू पादा॑वुच्येते॥ ब्रा॒ह्म॒णोऽस्य॒
 मुख॑मासीत्। बा॒हू रा॑ज॒न्यः कृ॒तः। ऊ॒रू तद॑स्य॒ यद्वैश्यः॑।
 प॒द्भ्या॑ं शू॒द्रो अ॑जायत॥ च॒न्द्रमा॒ मन॑सो जा॒तः। चक्षोः॑ सूर्यो
 अजायत। मुखा॑दिन्द्र॒श्चाग्नि॑श्च। प्रा॒णाद्वा॒युर॑जायत॥ नाभ्या॑
 आसीद॒न्तरि॑क्षम्। शी॒र्ष्णो द्यौः॑ सम॑वर्तत। प॒द्भ्यां भूमि॑र्दिशः
 श्रोत्रा॑त्। तथा॑ लो॒का॑ं अ॒कल्प॑यन्॥ वेदा॑हमे॒तं पुरु॑षं
 म॒हान्त॑म्। आ॒दि॒त्यव॑र्णं तम॑सस्तु पा॒रे॥ सर्वा॑णि रू॒पाणि॑
 वि॒चित्य॒ धीरः॑। नामा॑नि कृ॒त्वाऽभि॑वदन् यदास्ते॑॥ धा॒ता
 पुर॑स्ताद्यमु॒दाज॒हार॑। श॒क्रः प्र॑वि॒द्वान् प्र॑दिशश्चत॑स्रः। तमे॒वं
 वि॒द्वान॒मृत॑ इ॒ह भ॑वति। नान्यः पन्था॑ अय॑नाय विद्यते॥
 य॒ज्ञेन॑ य॒ज्ञम॑यजन्त दे॒वाः। तानि॒ धर्मा॑णि प्रथ॒मान्या॑सन्।
 ते ह॒ नाकं॑ महि॒मानः॑ सचन्ते। यत्र॒ पूर्वे॑ सा॒ध्याः सन्ति॑
 दे॒वाः॥ अ॒द्भ्यः सम्भू॑तः पृथि॒व्यै रसा॑च्च। वि॒श्वक॑र्मणः

समवर्तताधि। तस्य त्वष्टा विदधद्रूपमेति। तत्पुरुषस्य
विश्वमाजानमग्रे॥ वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्। आदित्यवर्णं
तमसः परस्तात्। तमेवं विद्वानमृतं इह भवति। नान्यः पन्था
विद्यतेऽयनाय॥ प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः। अजायमानो
बहुधा विजायते। तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्।
मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः॥ यो देवेभ्य आतपति।
यो देवानां पुरोहितः। पूर्वो यो देवेभ्यो जातः। नमो
रुचाय ब्राह्मये॥ रुचं ब्राह्मं जनयन्तः। देवा अग्रे तदब्रुवन्।
यस्त्वैवं ब्राह्मणो विद्यात्। तस्य देवा असन् वशे॥ ह्रीश्च ते
लक्ष्मीश्च पत्न्यौ। अहोरात्रे पार्श्वे। नक्षत्राणि रूपम्। अश्विनौ
व्यात्तम्। इष्टं मनिषाण। अमुं मनिषाण। सर्वं मनिषाण॥
॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १३)

सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशम्भुवम्। विश्वं नारायणं
देवमक्षरं परमं पदम्। विश्वतः परमान्नित्यं विश्वं

नारायणः हरिम्। विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति।
 पतिं विश्वस्याऽऽत्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम्। नारायणं
 महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम्। नारायणपरो ज्योतिरात्मा
 नारायणः परः। नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः
 परः। नारायणपरो ध्याता ध्यानं नारायणः परः। यच्च
 किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा॥

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः। अनन्तमव्ययं
 कविः समुद्रेऽन्तं विश्वशम्भुवम्। पद्मकोश प्रतीकाशः
 हृदयं चाप्यधोमुखम्। अधो निष्ठ्या वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि
 तिष्ठति। ज्वालामालाकुलं भाती विश्वस्याऽऽयतनं महत्।
 सन्ततः शिलाभिस्तुलम्बत्याकोशसन्निभम्। तस्यान्ते
 सुषिरः सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम्। तस्य मध्ये महान-
 ग्निर्विश्वार्चिर्विश्वतोमुखः। सोऽग्रभुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजरः
 कविः। तिर्यगूर्ध्वमधः शायी रश्मयस्तस्य सन्तता।
 सन्तापयति स्वं देहमापादतलमस्तकः। तस्य मध्ये
 वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः। नीलतोयद-
 मध्यस्थाद्विद्युल्लेखेव भास्वरा। नीवारशूकवत्तन्वी पीता
 भास्वत्यणूपमा। तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा

व्यवस्थितः। स ब्रह्म स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽक्षरः
परमः स्वराट्॥ ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम्।
ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमो नमः।

नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि। तन्नो विष्णुः
प्रचोदयात्।

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि
यो अस्कंभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायो
विष्णोरराटमसि विष्णोः पृष्ठमसि विष्णोः श्रत्रेस्थो विष्णोः
स्यूरसि विष्णोर्ध्रुवमसि वैष्णवमसि विष्णवे त्वा॥

॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

कृणुष्व पाजुः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवां इभेन।
तृष्वीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽस्तासि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः। तवं
भ्रमासं आशुया पतन्त्यनु स्पृश धृषता शोशुचानः। तपूँष्यग्रे
जुह्वा पतङ्गानसन्दितो वि सृज विष्वगुल्काः। प्रति स्पशो
वि सृज तूर्णितमो भवा पायुर्विशो अस्या अदब्धः। यो नो
दूरे अघशंसो यो अन्त्यग्रे मार्किष्टे व्यथिरा दधर्षीत्॥१॥
उदग्रे तिष्ठ प्रत्याऽऽतनुष्व न्यमित्रां ओषतात्तिग्महेते। यो

नो अरातिः॑ समिधान च॒क्रे नी॒चा तं धक्ष्यतु॑सं न शुष्कम्।
 ऊ॒र्ध्वो भ॑व॒ प्रति वि॒ध्याध्य॑स्मदाविष्कृ॑णुष्व॒ दैव्या॑न्यग्रे। अव॑
 स्थि॒रा त॑नुहि यातुज॑नां जा॒मिमजा॑मिं प्र मृ॑णीहि शत्रून्। स
 ते॑ जानाति सु॒मतिं य॑विष्ठ॒ य ई॑वते॒ ब्रह्म॑णे गा॒तुमैर॑त्॥२॥

विश्वा॑न्यस्मै सु॒दिना॑नि रा॒यो द्यु॒मन्य॑र्यो वि दुरो॑ अ॒भि द्यौ॑त्।
 सेद॑ग्रे अस्तु सु॒भगः सु॒दानु॑र्यस्त्वा॒ नित्ये॑न ह॒विषा॒ य उ॒क्थैः।
 पिप्री॑षति॒ स्व आयु॑षि दुरो॒णे विश्वे॑द॒स्मै सु॒दिना॒ साऽस॑दिष्टिः।
 अर्चा॑मि ते सु॒मतिं घोष्य॑र्वा॒ख्यं ते॑ वा॒वाता॑ जरतामि॒यङ्गीः॥३॥

स्वश्वा॑स्त्वा सु॒रथा॑ म॒र्जये॑मा॒स्मे क्ष॒त्राणि॑ धारये॒रनु द्यून्।
 इ॒ह त्वा॒ भूर्या॑ च॒रेदु॑प॒ त्मन्दोषा॑वस्तर्दी॒दिवा॑स॒मनु द्यून्।
 कीड॑न्तस्त्वा सु॒मन॑सः सपे॒माभि॑ द्यु॒म्ना त॑स्थि॒वाऽसो॑
 जना॑नाम्। यस्त्वा॒ स्वश्वः॑ सु॒हिर॑ण्यो अ॒ग्न उप॑याति
 वसु॑मता॒ रथे॑न। तस्य॑ त्रा॒ता भ॑वसि॒ तस्य॑ सखा॒
 यस्त॑ आति॒थ्यमा॑नुष॒गजु॑जोषत्। म॒हो रु॑जामि ब॒न्धुता॒
 वचो॑भिस्तन्मा॒ पितु॑र्गोत॒मादन्वि॑याय॥४॥

त्वं नो॑ अ॒स्य वच॑सश्चिकिद्धि॒ होत॑र्यविष्ठ सु॒क्रतो॒ दमू॑नाः।
 अस्व॑प्रजस्तर॒णयः॑ सु॒शेवा॒ अत॑न्द्रासोऽवृ॒का अश्र॑मिष्ठाः। ते

पा॒यवः॑ स॒ध्रियं॑श्चो नि॒षद्याऽग्ने॑ तव॑ नः पा॒न्त्वमू॑र। ये पा॒यवो॑
मा॒मते॒यं ते॑ अ॒ग्ने प॑श्यन्तो अ॒न्धं दु॑रि॒तादर॑क्षन्। र॒रक्ष॑
ता॒न्ध्सुकृ॑तो वि॒श्ववे॑दा दि॒प्सन्त॑ इ॒द्रिप॑वो ना ह॑ दे॒भुः॥५॥

त्वया॑ व॒यः स॑ध॒न्यंस्त्वो॒तास्त॑व प्रणी॑त्यश्याम॒ वाजा॑न्। उ॒भा
शः॑ सा॒ सूद॑य सत्यतातेऽनु॒ष्ठुया॑ कृ॒णु॒ह्यह॑याण। अ॒या ते॑ अ॒ग्ने
स॒मिधा॑ वि॒धेम॒ प्रति॒ स्तोमः॑ श॒स्यमा॑नं गृ॒भाय। द॒हाऽश॑सो
र॒क्षसः॑ पा॒ह्यस्मा॑न्द्रु॒हो नि॒दो मि॑त्रम॒हो अव॑द्यात्। र॒क्षो॒हणं॑
वा॒जिन॒माऽऽजि॑घर्षि मि॒त्रं प्रथि॑ष्ठमुप॑ या॒मि श॑र्म। शि॒शानो॑
अ॒ग्निः क्र॑तु॒भिः समि॑द्धः स नो॒ दिवा॒ स रि॑षः पा॒तु न॑क्तम्॥६॥
वि ज्योति॑षा बृ॒हता॑ भा॒त्य॒ग्निरा॒विर्वि॑श्वानि कृ॒णुते॑ म॒हित्वा।
प्रादे॑वीर्मा॒याः स॑हते दु॒रेवाः॑ शि॒शी॑ते शृ॒ङ्गे र॑क्ष॒से वि॒निक्षे॑।
उ॒त स्वा॑नासो॑ दि॒विष॑न्त्व॒ग्नेस्ति॒ग्मायु॑धा र॒क्ष॑से ह॒न्त॒वा
उ॑। मदे॑ चिदस्य॒ प्ररु॑जन्ति॒ भामा॒ न व॑रन्ते परि॒बाधो॑
अदे॑वीः॥७॥[१.२.१४]

(तैत्तिरीय-ब्राह्मणम्/अष्टकम्-१/प्रश्नः—२/अनुवाकः—३)

सन्त॑ति॒र्वा ए॒ते ग्र॑हाः। यत्प॑रः सा॒मानः। वि॒षूवा॑न्दि॒वाकी॒र्त्यम्।
यथा॒ शा॒लायै॑ पक्ष॑सी। ए॒व सं॑व॒त्सर॑स्य॒ पक्ष॑सी। यदे॒तेन॑

गृह्येरन्। विषूची संवत्सरस्य पक्षसी व्यवस्रसेयाताम्।
आर्तिमार्च्छेयुः। यदेते गृह्यन्ते। यथा शालायै पक्षसी मध्यमं
वृशमभि संमायच्छति॥ ३३॥

एव संवत्सरस्य पक्षसी दिवाकीर्त्यमभि सं तन्वन्ति।
नार्तिमार्च्छन्ति। एकविशमहर्भवति। शुक्राग्रा ग्रहा गृह्यन्ते।
प्रत्युत्तब्धै सयत्वायं सौर्य एतदहः पशुरालभ्यते। सौर्यो-
ऽतिग्राह्यो गृह्यते। अहरेव रूपेण समर्धयन्ति। अथो अहं
एवैष बलिर्हियते। सप्तैतदहरतिग्राह्या गृह्यन्ते॥ ३४॥

सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः। असावादित्यः शिरः
प्रजानाम्। शीर्षन्नेव प्रजानां प्राणान्दधाति। तस्मात्सप्त
शीर्षन्प्राणाः। इन्द्रो वृत्रं हत्वा। असुरान्पराभाव्य। स
इमाल्लोकानभ्यजयत्। तस्यासौ लोकोऽनभिजित आसीत्।
तं विश्वकर्मा भूत्वाऽभ्यजयत्। यद्वैश्वकर्मणो गृह्यते॥ ३५॥

सुवर्गस्य लोकस्याभिजित्यै। प्र वा एतेऽस्माल्लोकाच्च्यवन्ते।
ये वैश्वकर्मणं गृह्यते। आदित्यः श्वो गृह्यते। इयं वा
अदितिः। अस्यामेव प्रति तिष्ठन्ति। अन्योन्यो गृह्येते।
विश्वान्येवान्येन कर्माणि कुर्वाणा यन्ति। अस्यामन्येन प्रति

तिष्ठन्ति। तावाऽपरा॒र्धाथ्स॑व॒त्स॒रस्या॒न्योन्यो॑ गृह्येते। तावु॒भौ
स॒ह म॑हाव्र॒ते गृ॑ह्येते। य॒ज्ञस्यै॒वान्तं॑ ग॒त्वा। उ॒भयो॑र्लो॒कयोः॑
प्रति॑ तिष्ठन्ति। अ॒र्क्यमु॑क्थं भ॑वति। अ॒न्नाद्य॒स्याव॑रुद्धौ॥३६॥

(तैत्तिरीयकाठकम्/प्रश्नः-३/अनुवाकः-९)

ऋ॒चां प्रा॒चीं म॑ह॒ती दि॑गुच्यते। दक्षि॑णामाहु॒र्यजु॑षामपा॒राम्।
अथ॑र्वणा॒मङ्गिर॑सां प्र॒तीची॑। साम्ना॒मुदी॑ची म॑ह॒ती दि॑गुच्यते।
ऋ॒ग्भिः पू॒र्वाह्ने दि॒वि दे॒व ई॑यते। य॒जुर्वे॑दे तिष्ठति मध्ये
अ॒हः। सा॒मवे॒देना॑ऽस्तम॒ये म॑हीयते। वेदै॒रशू॑न्यस्त्रि॒भिरे॑ति
सूर्यः॑। ऋ॒ग्न्यो जा॒ताः स॑र्व॒शो मूर्ति॑माहुः। सर्वा॑ गतिर्याजु॒षी
हैव॑ शश्वत्॥४९॥

सर्वं॑ तेजः॑ सा॒मरूप्य॑ ह॑ शश्वत्। सर्वं॑ हे॒दं ब्र॑ह्मणा
हैव॑ सृष्टम्। ऋ॒ग्न्यो जा॒तं वैश्यं॑ वर्ण॑माहुः। य॒जुर्वे॑दं
क्ष॒त्रिय॑स्याऽऽहु॒र्योनि॑म्। सा॒मवे॒दो ब्रा॑ह्म॒णानां॑ प्रसूतिः।
पूर्वे॑ पूर्वे॒भ्यो वचं॑ ए॒तदू॑चुः। आ॒दर्श॑म॒ग्निं चि॑न्वा॒नाः।
पूर्वे॑ वि॒श्वसृ॒जोऽमृ॑ताः। श॒तं व॑र्षसह॒स्राणि॑। दी॒क्षिताः॑
स॒त्रमा॑सत॥५०॥

तपं आसीद्बृहपतिः। ब्रह्मं ब्रह्माऽभवत्स्वयम्। सत्यं ह
 होतैषामासीत्। यद्विश्वसृज आसत। अमृतमेभ्य उदंगायत्।
 सहस्रं परिवत्सुरान्। भूतं हं प्रस्तोतैषामासीत्।
 भविष्यत्प्रतिं चाहरत्। प्राणो अध्वर्युरभवत्। इदं सर्वं
 सिषांसताम्॥५१॥

अपानो विद्वानावृतः। प्रतिप्रातिष्ठदध्वरे। आर्तवा
 उपगातारः। सदस्यां ऋतवोऽभवन्। अर्धमासाश्च
 मासांश्च। चमसाध्वर्यवोऽभवन्। अशं सद्ब्रह्मणस्तेजः।
 अच्छ्वावाकोऽभवद्यशः। ऋतमेषां प्रशास्ताऽऽसीत्।
 यद्विश्वसृज आसत॥५२॥

ऊर्ग्राजानमुदवहत्। ध्रुवगोपः सहोऽभवत्। ओजोऽभ्यष्टौ-
 द्वाव्यणः। यद्विश्वसृज आसत। अपंचितिः पोत्रीयामयजत्।
 नेष्ट्रीयामयजत्त्विषिः। आग्नीध्राद्विदुषीं सत्यम्। श्रद्धा
 हैवायंजत्स्वयम्। इरा पत्नीं विश्वसृजाम्। आकूतिरपिन-
 डुविः॥५३॥

इध्मं ह क्षुच्चैभ्य उग्रे। तृष्णा चाऽऽवहतामुभे। वागेषां
 सुब्रह्मण्याऽऽसीत्। छन्दोयोगान् विजानती। कल्पतन्त्राणि

तन्वा॒नाऽहः॑। स॒ऽस्थाश्च॑ सर्व॒शः॑। अ॒हो॒रा॒त्रे प॑शुपा॒ल्यौ।
मु॒हूर्ताः प्रे॒ष्या॑ अभवन्। मृ॒त्युस्तद॑भवद्वा॒ता। श॒मि॒तो॒ग्नो वि॒शां
पतिः॑॥५४॥

वि॒श्व॒सृजः॑ प्रथ॒माः स॒त्रमा॑सत। स॒हस्र॑स॒मं प्र॑सु॒तेन॒ यन्तः॑।
ततो॑ ह जज्ञे॒ भुव॑नस्य गो॒पाः। हि॒र॒ण्मयः॑ श॒कुनि॑र्ब्रह्म
नाम॑। येन॒ सूर्य॑स्तप॒ति तेज॑से॒द्धः। पि॒ता पु॒त्रेण॑ पि॒तृमा॑न्
योनि॑यो॒नौ। नावे॑दवि॒न्मनु॑ते॒ तं बृ॑हन्त॒म्। स॒र्वानु॑भुमा॒त्मानं॑
सम्प॑रा॒ये। ए॒ष नित्यो॑ म॒हिमा ब्रा॑ह्म॒णस्य॑। न कर्म॑णा वर्धते
नो कर्नी॑यान्॥५५॥

तस्यै॒वाऽऽत्मा॑ प॒द॒वित्तं॑ वि॒दित्वा॑। न कर्म॑णा लिप्यते
पाप॑केन। प॒ञ्चप॑ञ्चा॒शत॑स्त्रिवृ॒तः संव॑त्स॒राः। प॒ञ्चप॑ञ्चा॒शतः॑
प॒ञ्चद॑शाः। प॒ञ्चप॑ञ्चा॒शतः॑ सप्त॒दशाः॑। प॒ञ्चप॑ञ्चा॒शतं॑
एक॑वि॒ंशः॑। वि॒श्व॒सृजा॑ संव॒त्स॒रम्। ए॒तेन॒
वै वि॒श्व॒सृजं॑ इ॒दं वि॒श्वम॑सृजन्त। यद्वि॒श्वम॑सृजन्त।
तस्मा॑द्वि॒श्व॒सृजः॑। वि॒श्वमे॒ना॒ननु॑ प्रजा॑यते। ब्रह्म॑णः सायु॑ज्यं
सलो॒कतां॑ यन्ति। ए॒तासा॑मे॒व दे॒वता॑ना॒ं सायु॑ज्यम्।
सा॒ष्टिता॑ समानलो॒कतां॑ यन्ति। य ए॒तदु॑प॒यन्ति॑। ये

चै॒न॒त्प्राहुः॑। येभ्य॑श्चै॒न॒त्प्राहुः॑॥५६॥ ॐ॥

